

DUSTY

Záchranář v nouzi

Jan Andersen

C P R E S S

Dusty

Záchranář v nouzi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Andersen

Dusty: Záchranář v nouzi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Záchranář v nouzi

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli, skončila
zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit nemusí!

Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se
prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte.
V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Original title: Dusty – Retter in der Not by Jan Andersen
© 2024 by cbj Verlag, a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany.
Translation © Sarah Dobiášová, 2025
© Vera Zinkova / Shutterstock.com
© fox18002 / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-264-5539-4
ISBN e-knihy 978-80-264-5742-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5743-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-5741-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*D*nešní den se zatím docela vydařil. Teď čeká na Pavla nahore na kraji lesa. Tam, co je ta vyhlídka s lavičkou. Kdysi tu měl menší nepříjemnost s jedním klukem a holkou. Nejdřív mu nabídl kousek croissantu a pak mu zčistajasna nůžkami ustříhli chomáč chlupů na zádech. To bylo od nich pěkně ošklivé.

Od té doby se s nimi už ale několikrát potkal a teď spolu vycházejí docela dobře. I když jim pořád ještě tak úplně nedůvěřuje.

Pavel jim také moc nevěří. To se pozná. Pokaždé, když se k nim ten kluk s holkou blíží, mu zašeptá do ucha: „To jsou zase oni, Dusty. Předstírej, že je rádi vidíme.“

A jim řekne většinou něco jako: „Čau, lidi, jak se vede? Bohužel nemám čas se s vámi moc vybavovat. Máme s Dustym totiž něco důležitého na práci. Uvidíme se později! Tak netropte žádné hlouposti!“

Něco takového by Pavel nikomu jinému neřekl. Především mu ale není jasné, jak by mohli ti dva drobit hlouposti. Oni mu ale většinou jen odpoví něco jako: „Žádný problém, starouši. Bud' v klidu.“

I tak je ale radši, když ty dva nepotkají. Vlastně nikoho. Ležet tady nahoře v trávě u lavičky a čekat na Pavla je totiž strašně fajn. Čas od času sem přihopká zajiček, a jakmile ho spatří, okamžitě vezme nohy na ramena. A špačci se tu hádají o drobky, které leží na zemi pod lavičkou. Špačci jsou drzouni. Jeden se mu nedávno postavil přímo před čumák, takže si mohl prohlédnout jeho zobáček a malá černá očka úplně zblízka. Špačci mu obvykle nevadí. Na rozdíl od kocoura jejich sousedky, který vyhrbí hřbet pokaždé, když ho spatří. Nafoukaný hlupák!

Nastraží uši. Pokud se neplete, právě ve škole zvoní. Pavel už tu bude každou chvíli. Jeho tatínek se vždycky diví, jak může vědět, kolik je hodin. Zrovna jako před chvílí, když zaškrábal na dveře, aby ho pustil ven. Tatínek se podíval na hodiny a prohlásil: „Tohle teda nechápu. Ale máš pravdu, je čas vyrazit.“

Tatínek to říká každý den. A myslí tím, že nechápe, jak může pes poznat, že je čas vyrazit, aby byl včas na smluveném místě. Ale on to prostě pozná. Nic na tom není.

Zavětrí. Závan větru k němu přinesl pach, který zprvu nepoznal. Pavel očividně nepřichází sám. Už ví: doprovází ho Leon!

Leon je vlastně docela fajn, jenže s ním není skoro žádná zábava. Pořád jen mluví. A házet talíř také moc neumí. Většinou, když se o to pokusí, letí talíř za nějaký plot nebo zed'. Nebo se zamotá do ostnatých šlahounů ostružiníku.

Zase mu ale dá vždycky kousek toho malého preclíku, který má pořád u sebe. Preclíky jsou super, protože jsou moc dobré a křupavé.

Už slyší jejich hlasy. Leon zase mluví jako o závod. Tohle říká Pavel vždycky, když mu Leon tím svým nekonečným mluvením začne lézt na nervy. Ale on už ví, jak na to, aby mluvit přestal. Zná jeden takový malý trik. A ten živý plot vedle lavičky se k němu báječně hodí!

Přeběhne rychle přes cestu a schová se v křoví. Tak, aby ho nikdo neviděl. A čeká.

Aha, tady jsou! Slyší, jak Pavel volá: „Dusty? Kde jsi? Slyšíš? Dusty!“

„Třeba se mu dnes nechtělo,“ míní Leon. „To je možné, nebo ne?“

„Ne,“ odpoví Pavel a volá znovu: „Dusty! Přestaň s tím nesmyslem! Okamžitě pojd' sem...“

V té chvíli se prudce odrazí a jediným skokem se přenese přes živý plot. A uprostřed skoku se ještě dá do štěkání!

Leon zaječí strachem a chce se dát na útěk. Ale zakopne a spadne na zadek. „Co... co... co to je?“ kóktá a zírá na něj, jako kdyby ještě nikdy neviděl psa letícího vzduchem.

„Chacha, opravdu vtipné, Dusty,“ prohlásí Pavel.

Ale Dusty moc dobře ví, že se i on polekal. Jeho hlas je totiž jaksí nepřirozeně vysoký. Lidem se to stává vždycky, když se rozčílí. Nebo polekají.

Ještě několikrát zaštěká a zavrtí k tomu ocasem. Až se k němu Pavel konečně sehne a pohladí ho.

„Člověče,“ vyhrkne Leon, „málem jsem se strachy počůral! Ale dobře, Dusty, tenhle trik se ti povedl. Budu si to pamatovat.“

Leon se konečně vyškrábe na nohy a Dusty se k němu rychle otočí a strčí do něj čumákem.

„Hele,“ podívá se na něj Leon, „copak chceš? Mám si zase sednout na zadek, nebo co?“

„Právě jsi řekl, že se ten trik Dustymu povedl,“ vysvětlí mu Pavel. „Chce odměnu.“

„Ale... já nic...“

PRECLÍK! zaštěká.

*„Chce preclík,“ přeloží mu Pavel Dustyho štěkáni.
„Pytlík s preclíky máš v levé kapse bundy, proto ti tam
Dusty strká čumák. Tak mu teď jeden pěkně dej!“*

DVA!

*„Vlastně dva, jeden Dustymu a jeden mně,“ upřesní
Pavel a zašklebí se.*

1. kapitola

„Předpokládám, že víte, že tyhle preclíky nejsou pro psy vůbec zdravé,“ ujistil se Leon.

„Právě proto dáš jeden taky mně,“ odpověděl mu Pavel a znovu se zašklebil. „Kromě toho nejsou tyhle preclíky zdravé ani pro lidi. Je v nich moc cukru, soli, a tak podobně. Vlastně nám můžeš s Dustym poděkovat, že ti je pomáháme sníst.“

„Cooo?“ vykulil Leon oči a zaťukal si prstem na čelo.

Když však k němu Pavel natáhl ruku, pytlík s preclíky z kapsy vytáhl a nabídl jeden Pavlovi a druhý Dustymu. Třetí si vzal sám.

„To je dobrota,“ prohlásil Pavel a zamlaskal. „Člověk má hned chuť na další.“

Souhlasím, zaštěkal Dusty.

„Ani nápad,“ ohradil se Leon. „Na to zapomeňte.“

Pavel s Leonem si ještě chvíli povídali o všem možném, zatímco Dusty očichával sloup pouliční lampy.

Pak se s nimi Leon rozloučil. „Když se ti bude chtít, můžeš mi o prázdninách občas zavolat,“ dodal na rozloučenou. „My se nikam nechystáme.“

„My taky ne,“ řekl Pavel. „Budeme pryč až později, poslední týden prázdnin.“

„Mám pár nových komiksů.“

„Prima, zavolám ti a zastavím se.“ Pavel Leonovi ještě jednou zamával a pak se sklonil k Dustymu. „Hele, už ses načuchal dost. Pojď, jdeme domů.“

Počkej ještě, zaštekal Dusty a zvedl nohu, aby se na sloup vyčůral. Hotovo, můžeme vyrazit.

Ted' ho zadržel zase Pavel: „Ne, počkej! Vidíš ten lístek, co tu visí? Je tu i fotka!” Přistoupil ke sloupu blíž. „Človče, ta holka na fotce vypadá jako Nuria! A je to ona, podívej, tady to je napsáno: Hledá se Nuria, pět let.“

Žádnou holku Nurii neznám. Ale byl tu Rambo, víš, ten štrapatý pes, co mě jednou kousl do ucha! A taky tu byl ten uslintaný Caruso, který chce každého hned olíznout a...

„Nuria!“ zopakoval Pavel a znělo to trochu znepokojeně. „Samozřejmě že ji znáš. Je to Šarlotina spolužačka.“

Co? Ta holka s malinovými bonbóny? Ta je moc fajn! Když se člověk do nich zakousne, pěkně nahlas to zaprská! Myslím do těch bonbónů. Ona je tady? Půjdeme za ní?

„Tak mě přece poslouchej, starouši! Hledá se, to znamená, že tu není. Je pryč. Zmizela! Počkej, je tu napsáno ještě něco, přečtu ti to: Nuria se 29. června zúčastnila narozeninové oslavy na hřišti u lesního koupaliště. Naposled byla spatřena kolem 18. hodiny. Měla na sobě tmavě modré rifle, modré tenisky a červenou mikinu s kapucí a s nápisem *Nothing is better*. Případné informace hlase na jakékoliv policejní stanici v okolí.“

Myslíš, že vypsali i odměnu? Třeba sáček malinových bonbónů nebo něco podobného?

„Určitě ano. Ale o to teď nejde, kamaráde, rozumíš? Musíme Nurii najít, protože... protože zmizela, a protože to je Šarlotina kamarádka. To je případ pro nás! Dávej pozor. Dnes je 30. června. To znamená, že zmizela včera. A vsadil bych se, že je ještě pořád někde tady v lese. Budeme hledat tak dlouho, dokud ji nenajdeme. Začneme na hřišti u lesního koupaliště, kde ji viděli naposledy. Jdeme na to, starouši. Plácne si?“

Pláclí si a pak se rozhodli, že ještě zaběhnou domů a poví o tom Pavlovým rodičům.